

[Povlsen.]

ning, des klarere bliver denne Mening i Virkeligheden udtrykt. Det er særlig første Behandling, man har haft for Øje her ved disse Forslag, og det er ogsaa ved første Behandling, at Forhandlingerne som Regel er mest langstrakte. Det staa maaske i Forbindelse med, at det gerne er saaledes, at det, man har mindst Kendskab til, behøver man flest Ord til at udtrykke sig om, og ved første Behandling er det jo saadan, at Medlemmernes Kendskab til den Sag, der foreligger, ikke kan være saa omfattende, som det bliver efter dens Behandling i et Udvalg. Derfor er det ganske naturligt, at man særlig sætter ind for at begrænse Forhandlingerne ved første Behandling og søger at gøre anden Behandling til den egentlig afgørende Behandling i Tinget. Der har man haft de paagældende Sager til grundig Undersøgelse i et Udvalg og kan med virkelig Vægt og Sagskendskab udtale sig om dem. Derfor sker der nu den Ændring i Forretningsordenen, at medens man i Henhold til den nugældende Forretningsorden ved anden Behandling kun har Lov til at udtale sig om de enkelte Paragraffer og om de stillede Ændringsforslag, aabnes der nu Adgang til at tale om Forslaget ogsaa i al Almindelighed, og man vil da kunne gaa ud fra, at efter en saadan anden Behandling vil tredie Behandling kunne blive ganske kort.

Jeg havde egentlig ønsket, at man havde undtaget Ministrene fra denne Taleidsbegrænsning, for det er i Virkeligheden fuldkommen illusorisk at lade Ministrene komme ind under den, for de har ifølge Grundlovens § 58 Ret til at tage Ordet, saa ofte de ønsker det. Har en Minister ikke faaet talt ud i de Minutter, der er stillet til hans Raadighed, kan han altsaa bare forlange Ordet umiddelbart derefter, det har han grundlovsmæssig Ret til. Derfor synes jeg, det er ret urimeligt at lade Ministrene komme ind under denne Taleidsbegrænsning. Men der ligger deri en høflig Henstilling til de Herrer Ministre om ogsaa at fatte sig nogenlunde kort, og det kan gerne være, at denne Henstilling kan være paa sin Plads.

Man har ønsket fra det konservative Folkepartis Side og ikke mindst fra Venstres Side, at der skulde gives Adgang til at stille skriftlige Forespørgsler til Ministrene, og disse Forespørgsler og Ministrenes Svar derpaa skulde da optages i Rigsdagstidende. Stille Forespørgsel til en Minister kan man selvfølgelig til enhver Tid, og jeg er ganske sikker paa, at alle Ministre vil give saa fyldige Svar som muligt paa saadanne

skriftlige Forespørgsler vedrørende lokale Forhold. Men jeg kan rigtignok ikke indse Nyttens af at optage disse Forespørgsler og disse Svar i Rigsdagstidende. Jeg maa tilstaa, jeg synes, Rigsdagstidende svulmer tilstrækkeligt nu. Naar man som jeg har været Rigsdagsmand i over 20 Aar, rejser der sig virkelig et alvorligt Problem: Hvad skal man gøre med Rigsdagstidende? Hvor skal man skaffe Plads til den i sit Hjem? skulde man derfor have den til at svulme endnu yderligere, ved at man indføjede for Almenheden ganske ligegyldige Ting deri, synes jeg rigtignok, det vilde være af det onde. Det maa jeg derfor bestemt fraraade.

Derimod er Spørgsmaalet om den ugentlige Spørgetime et Spørgsmaal, der har interesseret mit Parti og ogsaa mig personlig. Jeg tror slet ikke der behøves nye partipolitiske Konstellationer, det er ikke et politisk Spørgsmaal, jeg tror, det er et Spørgsmaal, som har Interesse indenfor alle Partier, og den Dag kan komme, da der er et stort Flertal for at gennemføre en saadan ugentlig Spørgetime. Vi har været ængstelige for, at det ikke vilde bidrage til at forkorte Forhandlingerne, men tværtimod bidrage til, at Forhandlingerne blev meget betydeligt udvidede.

Det ærede Medlem Hr. Parkov talte om, at man kunde ønske at faa gennemført en vis Planmæssighed i Arbejdet, f. Eks. en Plan for Tingets Møder for en hel Uge. Jeg deler egentlig dette Ønske, det kunde være overordentlig behageligt, om man havde en saadan Plan, men det kræver jo, at vi har normale Tider.

Det vilde være umuligt at gennemføre en saadan Planmæssighed i Arbejdet i Tider som dem, vi nu lever i, hvor det kan blive nødvendigt at bringe en Sag frem og føre den igennem med meget kort Varsel. Men det er selvfølgelig noget, som det kan henstilles til Formanden at gøre sit til, og jeg tvivler slet ikke om, at vor nye Formand vil gøre sit til at faa saa megen Plan som muligt ind i Tingets Arbejde.

Jeg er af den Mening, at Ændringen til § 20 egentlig er overflødig. Jeg mener, at det, der udtrykkes her, staa allerede i den gamle Forretningsorden, heri er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Vagn Bro. Men fra mange Sider var der et stærkt udtalt Ønske om, at man fik udtrykkelig slaaet fast, hvordan man skulde forholde sig med Hensyn til grundlovstridige Forslag, og jeg har ikke ønsket at modsætte mig dette. Som det staa her, er det jo fuldstændig klart.

Den lille Ændring til § 30, hvorved